

[Poul Hartling.]

ministrativt besværlig, og som vil koste penge — og dem kommer skatteyderne til at betale ekstra. De vanskeligheder, der kan opstå for folk med svigtende indkomst, vil vi gerne være med til at råde bod på, og vi er også rede til at se på de problemer, der kan knyttes til en samtidighedsskat, fordi det nok for mange befolkningsgrupper vil have sin betydning, at skat og indtjening følges ad i højere grad end nu. Vi mener, at det må være muligt at gennemføre en fornuftig ordning i den henseende, idet man fastholder det princip, at den enkelte skatteyder selv er ansvarlig for sin skatteindbetaling.

Da man for fire år siden fastsatte den nuværende grænse for proportionalbeskatningen, nemlig 22.000 kr., svarede det vel nogenlunde til gennemsnittet af en almindelig faglært arbejders årsløn i hovedstaden. I 1965 — det er det sidste tal, der er beregnet — er denne årsløn ca. 7.000 kr. højere. Det højeste, man vil kunne flytte proportionalstrækket i vejret efter regeringens hidtidige forslag, er imidlertid et par tusinde kroner — altså ikke engang en ajourføring.

Venstre ønsker ikke en merværdiafgift for dens egen skyld, men skal vi have en almindelig vareafgift, har vi erkendt, at den bedste form er en merværdiafgift. En merværdiafgift på 10 pct., som vil give alt besværet og hele den administrative byrde også til de mange erhvervsdrivende, men som ikke kan bære en virkelig skattereform, er imidlertid efter vor opfattelse uden mening. Den vil også få social slagside. Vi må derfor hævde, at det, hvis vi skal bære merværdiafgiftens byrder, ikke må være forgæves. Så må det være et led i en ordning, der fører til en virkelig skattereform.

Et af de spørgsmål, som denne folketings-samling skal give os svaret på, er, om regeringen kommer til en forhandling om disse spørgsmål, eller om den kommer med et diktat. Statsministeren har udtalt, at han kommer for at forhandle, sådan som en mindretalsregering vel må komme for at forhandle, men han har samtidig givet udtryk for, at der ikke må laves om på de forslag, regeringen kommer med. Spørgsmålet bliver altså igen, om denne regering, i så høj grad som den har bundet sine egne

hænder, vil være i stand til at lede et virkeligt samarbejde om disse spørgsmål.

Foruden de tre nævnte særlige problemer er der mange andre, der trænger sig på. Der er væsentlig lovgivning, som ikke længere kan udsættes. Jeg nævner nogle af disse områder. Først landbrugslovgivningen.

I forrige folketingsår blev der fremsat forslag til landbrugslove, som var så nær ved at blive færdigbehandlet, at jeg i grunden ikke kan forstå, at man ikke, som venstre ønskede det, kunne tage endnu et par arbejdsdage til hjælp og få disse lovforslag ført igenem. Det kan ikke være rimeligt, at et erhverv skal lide under den usikkerhed, som følger af, at en så dybt indgribende lovgivning bliver forsinket. Hvad angår finansieringsordningerne, har vi jo ikke engang fået dem fremlagt endnu. Vi håber, at det nu må gå hurtigt, og at vi kan nå til enighed, og vi håber, at regeringen vil vise, at den er i stand til at lede et samarbejde om denne vigtige lovgivning.

På det sociale område er der vel især grund til at hæfte sig ved tillægspensionen. Det er et gammelt ønske hos venstre, at tillægspensionen ikke skal være forbeholdt visse grupper, og at der ikke på den måde skal sættes skel i befolkningen. Vi ønsker os en tillægspensionsordning, som kan gælde for alle. Vi ønsker også, at den må blive gennemført så administrativt enkelt, at bi-draget hertil kan opkræves sammen med de almindelige skatterater. Statsministeren lovede i åbningstalen i forgårs en betænkning inden jul; så må det være muligt at få et forslag til behandling i denne folketings-samling.

Jeg har sagt noget om skatteproblemerne, men ud over det, man kalder skattereformen, som altså er en omlægning af vor skattelovgivning på længere sigt, er der jo også akutte problemer.

Jeg nævner ejendomsbeskatningen, som i fjor på grund af venstres indsats blev fastlåst for et år. Det er problemer, som nu må tages op til endelig afgørelse, og det må være afgørende vigtigt, at man ikke ad denne vej lægger ekstra byrder på jorddyrkende erhverv, på parcelhusejere og på lejere i ejendommene, som jo også direkte rammes af en forøget ejendomsbeskatning.

Et andet akut problem er spørgsmålet om beskatning af indkomststigninger. Den